

Đề bài

Em hãy kể lại truyện

Con hổ có nghĩa

(Văn học 6 – Tập 1).

Bài làm

Hôm ấy, đi thăm một người đàn bà trở lại, bà đỡ Trần người Đông Triều phải ghé qua huyện Lạng Giang. Bà gặp một đám đông đi đưa ma người nào đó vừa chết.

Bỗng những người đưa đám ma bỏ chạy cả. Từ xa, bà nhìn thấy một con hổ đang nhảy nhót trước cái huyết đài và sâu đang chờ hạ quan tài. Vì đã có lần bà gặp hổ, lại vốn tính cương cường, nên bà cũng không sợ. Lần này, thấy sự lạ, bà đến gần xem sao. Thì ra là một con hổ trán trắng đang dùng đầu dụi dụi vào quan tài, gầm lên mấy tiếng vang động, chạy quanh quan tài vài vòng rồi mới bỏ đi. Hình như con hổ đến tiễn đưa người đã khuất. Nhưng người chết là ai mà hổ có tình, có nghĩa đến vậy? Bà tìm gặp những người đưa đám để hỏi.

Người đã chết là bác tiều đã cứu sống con hổ này, khi nó bị mắc khúc xương bò to như cánh tay ngang hông, máu me, nhót dãi trào ra, sắp chết. Hổ nhớ ơn cứu mạng, đã tìm cách đền đáp cho bác tiều. Khi còn sống, kiếm được thức ăn ngon như dê, nai, nó đều tha về để ở cửa nhà bác. Và hôm nay, bác tiều qua đời, hổ lại về để tiễn biệt vong hồn bác.

Nghe kể chuyện, bà đỡ Trần chép miệng:

– Hổ mà có nghĩa, khác gì người!

Nhớ lại hơn mười năm trước, bà cũng đã từng gặp hổ. Lúc đó đêm đã khuya, nghe tiếng gõ cửa cấp bách, bà vừa mở cửa thì một con hổ chọt lao tới cổng bà đi. Ban đầu, bà sợ đến chết khiếp. Khi tỉnh lại, thấy hổ dùng một chân ôm lấy bà chạy như bay, hễ gặp bụi rậm, gai góc thì dùng chân trước rẽ lối, chạy mãi vào rừng sâu. Tới nơi, hổ mới thả xuống, bà lại thấy một con hổ cái đang lăn lộn, cào đất. Cho là hổ định ăn thịt mình, bà run sợ, không dám nhúc nhích. Nhưng sau đó, hổ đực cầm tay bà, nhìn hổ cái, nhỏ nước mắt. Nhìn kỹ bụng hổ cái như có cái gì động đậy, bà hiểu ngay rằng hổ đực nhờ bà cứu cho vợ nó đang trong tình trạng đẻ khó. Sẵn có thuốc mang theo trong túi, bà liền hòa với nước suối cho hổ uống, lại xoa bóp bụng cho nó. Lát sau thì hổ đẻ được. Hổ đực mừng rỡ, đùa giỡn với con, rồi quỳ xuống bên một gốc cây, lấy tay đào lên một cục bạc. Biết hổ tặng mình, bà cầm lấy. Hổ đưa bà ra khỏi rừng, cúi đầu, vẫy đuôi, làm ra vẻ tiễn biệt. Đi đã xa, bà còn nghe hổ gầm lên một tiếng vang động cả rừng.

Về đến nhà, bà cân bạc được hơn mười lạng. Năm ấy mất mùa đói kém, nhờ có số bạc ấy bà mới sống qua ngày. Cũng như bác tiều yên nghỉ dưới mồ, có biết đâu, hàng năm đến ngày giỗ mình, con hổ trán trắng lại đưa dê hoặc lợn đến để ở ngoài cửa nhà để cúng tế.